

ESCOBER

Onder druk

Anthos|Amsterdam

Miguel floot zacht een deuntje mee met de radio en tikte op de maat met zijn vingers op het stuur. Een of ander disconummer uit de *seventies*. De radio stond niet te hard. Dat zou kunnen opvallen.

Hij keek door het gesloten portierraam naar buiten.

Het lage, houten schoolgebouw lag schuin tegenover hem, aan de overkant van de weg. De ramen aan de voorzijde keken uit op het speelplein. Ze waren vrijwel dicht gekalkt met Winnie de Poeh- en Sesamstraatfiguren. Op de toegangsdeur in het midden – draadglas boven en onder – waren allerlei stencils met mededelingen geplakt.

Hij kende het witte gebouwtje inmiddels zo goed dat hij het met zijn ogen dicht kon uittekenen. Op schaal. Hij had de breedte van het gebouw uitgerekend aan de hand van de betonnen trottoirtegels op het speelplein, en samen met de geschatte hoogte en diepte een berekening kunnen maken van de kuub inhoud. Daarna in één moeite door bepaald hoeveel C₄ hij nodig zou hebben, waar hij dat zou aanbrengen en in welke volgorde hij het spul zou laten ontsteken, voor een optimaal effect.

Volslagen zinloze informatie.

Er mochten geen doden vallen. Dat was hem met klem op-

gedragen. Maar hij moest wat in de uren dat hij hier zo'n beetje bewegingsloos had zitten posten. Een beetje hersengymnastiek om te voorkomen dat hij in slaap zou vallen.

Hij geeuwde en keek op zijn horloge. Bijna twaalf uur.

Eigenlijk moest hij dit soort saaie kutklussen kunnen overlaten aan een jongen als Thierry, maar hij had het niet eens met hem besproken. Thierry was jong, overmoedig, het testosteron spoot uit zijn oren. Dus kon hij fouten maken. Herstel: *zou* hij fouten maken. Dat deed Thierry namelijk aan de lopende band.

Daarom deed hij het zelf maar, ook al was hij er feitelijk te goed voor. De manager van Tesco of Lidl die bijspringt achter de kassa, een directielid van Shell als pompbediende. Zo voelde het.

Maar ach, het kon altijd erger. De erfenis daarvan droeg hij nog elke dag met zich mee. Hij krabde nijdig aan zijn mondhoeken, wierp een korte blik in de binnenspiegel van de gehuurde Volkswagen Golf en wendde geërgerd zijn hoofd af. Hij was er nog steeds niet aan gewend, aan die gehavende rotkop. De littekens werden roder bij vochtig weer en ze jeukten als de hel.

In een poging van zijn gezicht af te blijven kromde hij zijn vingers om het stuur en concentreerde zich op de school. Tussen de schilderingen door zag hij kinderen aan lage tafeltjes zitten. Er liepen twee leidsters rond, niet veel ouder dan een jaar of vijftientig. Ze klaptten in hun handen en lachten.

Hij keek op zijn horloge. Twaalf uur. Het doelwit werd zo opgehaald. Dan zou hij, zoals elke vrijdag in de afgelopen twee weken, erachteraan rijden. Controleren of de rit zonder omwegen naar de villa in de buitenwijk voerde.

Zodra dat erop zat, was het over met posten. Dan kon het echte werk beginnen.

Daar zag hij naar uit. Actie. Wat *doen* in plaats van wachten.

Terwijl hij verveeld de naïeve vrolijkheid achter de ramen gadesloeg, dwaalden zijn gedachten af naar Colombia. Een paar jaar geleden had hij een leven buiten zijn vaderland niet voor mogelijk gehouden. Maar dat was voor ze hem voor zijn leven deze godvergeten clownskop aanmaten. De paranoïde *remalparidos*. De klootzakken.

Hij had er weinig tegen kunnen doen, behalve maken dat hij wegwam en elders, ver buiten de vuurlinie, een nieuw leven opbouwen. Het lot was hem gunstig gezind geweest, dat kon hij niet ontkennen. Het was een peulenschil gebleken om in Europa aan werk te komen. Ervaring was een zeldzaam goed en werd hier, aan de andere kant van de Atlantische Oceaan, goed betaald. Zijn nieuwe baas vertrouwde hem volledig, en liet het hem dan ook zo veel mogelijk zelf uitzoeken. Die keek hem niet op zijn vingers. Met drie man onder hem en een grote mate van vrijheid mocht hij niet klagen.

De eerste auto's stopten langs de trottoirrand voor het schooltje. Zijn handen grepen blindelings naar de krant die naast hem lag. Hij vouwde hem open tegen het stuur en trok de cellofaanverpakking van een broodje ham open. Dat had hij vanochtend bij een tankstation langs de snelweg gekocht, het eerste dat hij over de Nederlandse grens tegenkwam. Kauwend bleef hij kijken naar de overkant van de straat. Hij maakte zich niet al te veel zorgen over passanten. Mensen waren in dit land veel te druk met zichzelf bezig om anderen op te merken. Mocht het al iemand opvallen, een vent alleen in een auto, dan wekten de krant en het broodje de indruk van een man die tussen de middag zijn lunch in de auto opat.

Het werd nu druk. Vrouwen op fietsen met kinderzitjes voor en achter, in Japanse koekblikken of lopend, kinderwagens voor zich uit duwend, kwamen als vliegen op de stront op het lage schoolgebouw af.

De Saab was aan de late kant vandaag. Er stapte een slanke vrouw uit. Mantelpak en lang, krullend rood haar. Te duur gekleed om een huishoudster of au pair te zijn.

Ze was de moeder van het doelwit.

Miguel nam nog een hap van zijn brood. Keek toe hoe de vrouw met parmantige stappen over het schoolplein liep, neus in de wind, de andere vrouwen geen blik waardig keurend. Nog een week, dacht hij, en dan zou haar veilige wereldje instorten op de oprit van haar eigen huis.

De roodharige vrouw kwam weer naar buiten. Ze droeg een jochie op haar arm, krap één meter hoog en verpakt in een donkerblauw katoenen broekje en een rode polo. Witblond, warrig haar, een beetje krullend. Een tot op het bot verwende *bambino*.

Hij zag de vrouw het doelwit vastsjorren in een kinderzitje op de achterbank. Zodra ze instapte, startte hij de Golf.

Langzaam reed hij achter haar aan.

De ijzige kou kroop naar binnen. De droge vrieslucht prikte in haar neusgaten en ogen.

Alsof iemand de deur van een koelcel opende.

De jongen stond in de deuropening. Een onregelmatige vlek kleurde de rechterzijde van zijn jack rood. Vanaf het inslagpunt op zijn bovenarm was de kogel dwars door de spiermassa van de arm geslagen, daarna zijn bovenlichaam binnengedrongen, en had vrijwel ongehinderd door het zachte longweefsel zijn weg vervolgd, dwars door het hart. Voor de kogel – een kaliber .45 uit een Heckler & Koch Mark 23 met geluiddemper – de andere zijde van zijn ribbenkast had bereikt, was de jongen al dood geweest.

Ze had het tien maanden geleden voor haar ogen zien gebeuren.

Hij gleed dichterbij, als een weerzinwekkende pion die door een reuzenhand over een schaakbord vooruitgeschoven werd. Aan het voeteneind bleef hij staan. Verwijtend.

Ze las het in zijn donkere blik.

Hij was dood.

Zij leefde.

Ze kende hem niet eens. Ze kon er niets aan doen.

De man die naast hem verscheen was een stuk groter, ouder

ook. Maatpak, peper-en-zout haar. Zijn gezicht was weggeslagen. Een kleverige massa van botsplinters en geronnen bloed.

Ze spraken niet, ze deden niets. Ze stonden daar maar.

Ze had het al tientallen keren eerder gezien.

Ze wist wat er zou volgen.

De vrouw.

Ze had een rond gat in haar schedel, als een monsterlijke Indiase *bindi*. Een 9-millimeter had zich tussen haar hoekige wenkbrauwen geboord. Van heel dichtbij. Het was de bron van het bloed, dat in grillige, roestbruine stroompjes over de strakke huid van haar gezicht gestold lag. Lichtgrijze ogen staarden haar vol haat aan. Haar stem galmde door de slaapkamer, weerkaatste tegen de muren. Gegorgel dat uit een donkere diepte leek te komen. Overging in een hysterische schreeuw.

‘Je bent een moordenaar. Hoor je wat ik zeg? Een moordenaar!’

Mijn god laat het ophouden.

De vrouw kwam dichterbij. Bij elke pas groeiden haar haren, schoksgewijs, als bonenplanten in een versneld afgespeelde film. Werden langzaam donkerder, krulden en golfden over haar schouders. Vanuit haar gerimpelde hals vertakte zich een netwerk van fijne, hoekige lijntjes die haar hele gezicht bedekten. De lijntjes trokken abrupt weg en het gezicht kreeg geleidelijk een nieuwe vorm. Afschuwelijker dan het kapotgeschoten gezicht van de oudere man. Verontrustender dan de holle, verwijtende blik van de jongen. Angstaanjagerder dan de staalharde blik van de vrouw.

Het was alsof ze in de spiegel keek. Dezelfde donkerbruine ogen. Hetzelfde haar.

Het werd het gezicht van haar moeder.

En dan begon haar moeder te schreeuwen.

Susan schoot overeind, badend in het zweet. Haar hart bonkte in haar borstkas.

De schreeuw was echt.

Die kwam uit haar eigen keel.

Het volgende moment voelde ze een paar armen om zich heen. Een naakte borstkas, warm, geruststellend.

‘Rustig aan.’ Sil Maier streek over haar haren.

Ze opende haar ogen langzaam, bang dat het nog niet voorbij was. Doodsbang om nogmaals het gezicht van haar moeder te moeten zien – een vreselijk vervormde, afschuwelijke versie ervan.

‘Weer die nachtmerrie?’

Ze knikte.

‘Verdomme,’ zei hij zacht.

‘Sorry.’

‘Je hoeft je nergens voor te verontschuldigen.’ Hij maakte zich los van haar en rolde uit bed. Rekte zich uit. Gaapte. ‘Wil je wat drinken? Tv-kijken?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, het gaat wel, echt. Het is maar een droom.’

‘Het is meer dan een droom, en dat weet je.’

Ze keek hem met waterige ogen aan. Rilde.

Hij ging naast haar op bed zitten.

‘Kijk me niet zo aan,’ zei ze.

‘Hoe?’

‘Zo vol medelijden. Alsof ik zielig ben. Een idioot met een probleem. Ik ben niet zielig, oké? Het slijt al. Het is alweer een week geleden dat ik die nachtmerrie had. Eerst elke nacht. Nu nog maar eens in de week. Vooruitgang dus.’

Hij bromde iets.

‘Er zitten elementen in van *Evil Dead*,’ zei ze snel. ‘Die film heb ik gezien toen ik een jaar of veertien was en die heeft be-

hoorlijk veel indruk op me gemaakt. Dus...'

'Hetzelfde jaar waarin je moeder verdween.'

Ze knikte. 'Dus dat is het. Een samenraapsel van een aantal gebeurtenissen waarvan mijn onderbewuste vindt dat ik ze nog moet verwerken, blijkbaar. Maar het is niet echt en dat weet ik... Ik sla echt niet door. Het komt wel goed.'

Hij nam haar gezicht in zijn handen en keek haar ernstig aan. 'Maar het lijkt echt.'

'Ja, als ik droom lijkt het echt. Net of ik haar aan kan raken.' Ineens begon ze te huilen. Ze wilde het niet maar kon het niet langer onderdrukken. Lange uithalen. Snikken.

Hij sloeg zijn armen om haar schokkende schouders. Legde zijn kin op haar hoofd.

Ze leed aan een vorm van posttraumatische stress. Je hoefde geen gecertificeerd psycholoog te zijn om dat te begrijpen.

En het wrange was dat ze bij geen enkele psycholoog met haar verhaal terecht kon zonder dat er diezelfde dag nog een tot de tanden bewapend arrestatieteam dit stadsappartement binnen zou vallen. Want het was niet alleen haar moeder, een geest uit een ver en grijs verleden, die 's nachts aan haar bed postvatte. En het was al zeker niet haar moeder die de directe aanleiding vormde voor de levendige angstdromen die haar nachtrust en zenuwen in de afgelopen maanden op de proef hadden gesteld.

Hij kon haar niet helpen. Dit moest ze zelf doen. Zijn enige bijdrage was liefde geven, en samen met haar hopen dat het op een dag over ging en ze weer normaal kon functioneren.

Hij voelde haar lichaam zachtjes schokken en trok haar dichter tegen zich aan. Rook een vleug shampoo in haar lange, bruine haar, dat vochtig was en tegen haar gezicht plakte van het zweet. Kuste haar kruin en streek over haar rug. Merkte dat zijn lichaam op haar nabijheid reageerde en vervloekte zich-

zelf. Seks met haar was geweldig. Maar nu even niet.

Hij probeerde aan iets anders te denken. 'Weet je zeker dat je niet even uit bed wilt? Of iets drinken? Zal ik thee voor je maken?'

Ze knikte vaag en haalde haar hand langs haar neus.

Hij liep de woonkamer in. De houten vloer kraakte onder zijn blote voeten. Hij knipte het licht aan en liep door naar de open keuken. Keek op de klok. Drie uur.

Hij goot water in de waterkoker en schakelde het apparaat in. Terwijl het water begon te ruisen, doorzocht hij de kastjes naar thee. Susan had er geen systeem voor. Alles lag door elkaar. Hij vond de thee in een bovenkastje, achter de borden.

Leunend tegen het aanrecht gleed zijn blik door de woonkamer. Geel bankstel, grenen vloerdelen, een paar reproducties aan de muur en uitvergroete foto's van haar werk. Een ervan was een opname van een strand in Hurghada: in symmetrische rijen opgevouwen parasols als soldaten in het gelid, naast kale ligbedden, tegen een ondergaande zon. Een grofkorrelige impressie van de Egyptische kustplaats waar ze elkaar ontmoet hadden, bijna drie jaar geleden.

Toen was hij nog getrouwd geweest, woonde hij nog met Alice in de zelfontworpen bungalow in Zeist. Designinrichting van geborsteld staal, natuursteen en rood kalfsleer. Nu hij eraan teruggacht, leek het een scène uit het leven van iemand anders.

Terwijl hij een pak melk uit de koelkast pakte, hoorde hij Susan gedempt in de slaapkamer snikken. Ze wilde niet dat hij het hoorde. Ze was moedig. De moedigste vrouw die hij kende. Met recht een moordwif. En hij kon haar niet helpen.

Hoe graag hij dat ook wilde.

Susan had meer meegemaakt en gedaan dan ze geestelijk aankon. Dat was in de afgelopen maanden wel duidelijk ge-

worden. Ze sliep geen nacht meer door. Alleen maar omdat hij zo'n godvergeten lul was geweest, die dacht dat hij de hele wereld onder controle had.

Nog niet zo lang geleden had hij een aanvaring gehad met een boom van een kerel die hem had toegeschreeuwd: 'Wie denk je verdomme wel dat je bent, *supermèn*?'

Die gast had het IQ gehad van een amoebe, maar zijn karakteranalyse was scherp. Het leven naast de reguliere maatschappij had zijn eigen wetten, en die waren behoorlijk ruim opgesteld. Hoe langer je er tijd doorbracht, hoe meer je het gevoel kreeg dat geen enkele wet nog voor jou gold, inclusief de natuurwetten. Als je vaker in levensbedreigende situaties verkeerde dan dat je je gezicht op een receptie liet zien, werd het gevoel van onoverwinnelijkheid alsmaar sterker. Maar dat was alleen maar een gevoel.

In feite mocht hij nog van geluk spreken dat hij hier stond. Dat zijn ontbindende lichaam niet als compost diende voor een stel bomen in een afgelegen bos. Of als voer voor de varkens van een corrupte boer. Het lijntje was te dun. En het leven dat hij nu had, was hem te dierbaar. Susán was hem dierbaar.

Hij had de beslissing genomen op het moment dat hij bij haar introk, nu tien maanden geleden: het was over. Voorbij. Voltooid verleden tijd.

Op de een of andere manier bracht die gedachte alleen al een stille paniek teweeg die hij met kracht onderdrukte.

Het gesnik in de slaapkamer was opgehouden. Hij hoorde hoe ze het dekbed opschudde en weer in bed terugging. De springveren van de matras piepten een beetje.

Hij nam de waterkoker van zijn houder, goot het kokende water in een mok en hing het theezakje erin. Schonk er wat melk bij en liet er twee suikerklontjes in vallen. Liep er al roerende mee terug naar de slaapkamer, reikte haar de mok aan

en ging naast haar op het bed zitten, een hand op haar been. Terwijl ze een slok nam, legde ze haar hand op de zijne en streek er afwezig over.

‘Misschien moeten we er even uit,’ zei hij.

‘Waarom?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Misschien helpt dat. Letterlijk afstand nemen.’

‘Waarheen dan?’

‘Zeg jij het maar.’

Ze nam nog een slok en er ontstonden denkrimpels in haar voorhoofd. ‘Parijs,’ zei ze uiteindelijk. ‘Daar ben ik al even niet meer geweest.’

Hij keek haar verrast aan. ‘Parijs? Da’s naast de deur. We kunnen—’

‘Ik hoef niet zo nodig twintig uur in een vliegtuig te zitten, dat heb ik al genoeg gedaan. Parijs voelt goed. Ik ken er de weg.’ Ze pauzeerde even. Haar hand gleed over de warme huid van zijn bovenbeen naar boven. ‘En soms is het geruststellend om te weten dat bepaalde dingen er nog zijn.’

Hij hield zijn adem in. Zag haar ogen donkerder worden. ‘Dat is er ook nog,’ wist hij schor uit te brengen.

Ze schonk hem een lome glimlach. ‘Fijn.’

‘Stelt dat je gerust?’

‘O, ja.’ Ze zette de mok op het nachtkastje. ‘Maar ik denk dat ik nog veel meer geruststelling nodig heb.’

3

Walter vond het prettig om 's ochtends vroeg, dat deel van de ochtend dat door de massa als late nacht werd beschouwd, al aan het werk te zijn. Het gaf hem het idee dat hij een voor-sprong had op de rest van de wereld. Vanaf het moment dat hij aan zijn rechtenstudie was begonnen, had hij zich dit ritme eigen gemaakt. Laat naar bed, vroeg op. Veel meer dan zes uur slaap gunde hij zichzelf niet en had hij ook niet nodig.

Het goede nieuws was dat hij volgens de statistieken in de komende jaren met nog minder slaap zou toekunnen. Het slechte nieuws was er onlosmakelijk mee verbonden: het bedenkelijke voordeel van reductie op openbaar vervoer, concerten en pretparken.

Het kwam hem bijna surrealistisch voor. Tweeënvijftig zijn.

Hij had zich nooit eerder zo goed gevoeld als in de afgelopen twaalf maanden. Hij had er ruim vijftig voor moeten worden om te leren begrijpen dat er veel meer mogelijkheden waren dan hij al die tijd had gezien. Sommige dingen, daar moest je niet over nadenken. Die moest je gewoon doen.

Dat wist hij nu.

In de laatste jaren die hij met Emily had doorgebracht – de laatste van hun zesentwintigjarige huwelijk – was hij gaan wennen aan het idee dat hij geen dertig meer was. Dat de klok

ook voor hem ging tikken, merkte hij eerst aan praktische dingen. Aan zaken die hij kreeg voorgelegd van mensen – *volwassen* mensen – met geboortedata uit de jaren zestig. Later kwamen advocaten die in de jaren zeventig waren geboren hun verhaal bij hem doen. En dat waren geen snotneuzen, maar mensen met een gedegen opleiding, ervaring en een scherp verstand waar hij rekening mee moest houden.

De andere dingen waren minder opvallend. Die waren er min of meer geleidelijk in geslopen. Emily was gaan bridgen, en hij zat 's avonds met een sigaar in de werkkamer te lezen.

Hij had er niet eens over nagedacht dat het anders kon.

Toen Valerie Nielsen als een rode wervelwind zijn huis en wereld binnen was komen stormen, en maar langs blééf komen, had hij haar eerst benaderd als een soort dochter. Maar langzaam maar zeker verschoof de machtspositie, begonnen ze elkaar te tutoyeren, tot hij uiteindelijk begon te begrijpen dat Valerie *hém* allesbehalve als vaderfiguur zag.

Eerst had hij het niet willen zien, niet willen geloven eigenlijk. Valerie was als een wezen van een andere planeet, uit een andere tijd. En ze wilde *hém*? Hij was meteen begonnen aan een inhaalslag. Hij had een mountainbike gekocht, kroop eens per week onder Emily's zonnebank. Zijn kapper mat hem een modernere coupe aan. En toen hij er eenmaal aan gewend was geraakt, moest hij toegeven dat hij in een rode pullover van Gaastra een stuk jonger oogde. Het scheelde zeker tien jaar met het Engelse maatpak waarmee hij tot die tijd vergroeid leek te zijn.

Zijn wedergeboorte had zich voltrokken in amper een halfjaar tijd. Emily was het niet ontgaan, maar ook Valerie had het opgemerkt. Toen ze die dierenarts van haar voorgoed vaarwel zwaaide, kon hij zijn geluk niet op.

Voor Emily was het allemaal minder makkelijk te verkrop-

pen geweest. En nog steeds belde ze hem weleens midden in de nacht boos op als ze te veel had gedronken. Maar ze had haar alimentatie en de vriendinnen van de bridgeclub.

Ze zou het wel overleven.

Valerie en haar kleine Thomas. Met hen in de buurt waande hij zich twintig jaar jonger.

Was hij twintig jaar jonger.

En daar mocht niets tussen komen.

Walter stond op vanachter zijn notenhouten bureau en liep over het Perzische tapijt naar de bibliotheekkast. Daar bleef hij even staan luisteren. Valerie sliep nog. Thomas was bij zijn vader.

Hij was helemaal alleen.

Voor de kast zakte hij op zijn knieën en sloeg een hoek van het tapijt terug. Er zat een ring in de houten vloer, die hij uit de uitsparing peuterde. Hij trok het luik open.

Eronder was een betonnen ruimte van amper een halve meter diep. Er lag een oude, stoffige Colt Python. De cilinder van de zware revolver bood ruimte aan zes .357 Magnum-patronen. Naast het vuurwapen lag een doosje munitie van dat kaliber. Walter had er nog nooit een patroon van afgeschoten. Hij had het wapen begin jaren tachtig achterovergedrukt en het sindsdien als een schat bewaard.

Het was een herinnering. Een dubieus souvenir, dat wel. Niemand wist dat hij het had.

Naast het wapen stond een kist. Hij kromde zijn rug en sloeg het stof van de deksel. Draaide het sleuteltje om en opende het ding.

Een vergeelde foto, vierkant met een witte rand, gemaakt in hetzelfde jaar waarin hij de Colt had bemachtigd en was begonnen met zijn rechtenstudie. Net als van de Colt had hij nooit afstand kunnen doen van de foto, al zou hij er verstandiger aan doen die te verbranden.

Er stonden drie mannen op afgebeeld. Zijn vingers gleden over het gladde, dikke papier. Wat waren ze nog jong toen. Begin dertig en nog zo naïef. De geestdrift en het zelfvertrouwen straalden van hun gezichten. Geran Staal, de beeldenboer, met zijn woeste zwarte baard als een zeerover uit de Griekse oudheid. Hijzelf, een lange, bleke slungel in een overhemd en met een onzekere glimlach onder een intellectueel uitziend brilmontuur. Tussen hen in een blonde man, gebruind als een Amerikaanse presidentskandidaat, een zelfverzekerde grijns op zijn gezicht.

Een onwaarschijnlijk stel vrienden. *Vriënden*. Hij kauwde op het woord en glimlachte zuur. Een donkere schaduw kroop over zijn gezicht.

Na een laatste blik legde hij de foto terug, sloot het luik af en legde de flap van het kleed er weer overheen. Ging vervolgens in de leren, gecapitonneerde fauteuil achter het bureau zitten en legde zijn handen op het vloeiblad voor hem. Keek met een schuin oog naar de krantenkop van de plaatselijke krant. Het stuk dat eronder stond had hij sinds gisteren al talloze keren gelezen en hij was er behoorlijk nerveus van geworden.

Rijkswaterstaat had de plannen doorgezet. Langer dan een halfjaar zou het niet duren voor de problemen – letterlijk – aan het licht zouden komen. Problemen die verstrekkende consequenties zouden hebben voor iedereen die erbij betrokken was geweest.

Walter raakte vooral nerveus van de consequenties die hemzelf aangingen. Liet hij het op zijn beloop, dan kwam het tien tegen één uit. De patholoog-anatomen waren knap tegenwoordig, ze zouden het weten te dateren, en dan was er een serieuze mogelijkheid dat ze gingen wroeten en bij hem uitkwamen.

Het was zo lang geleden. Iedereen die er toen bij was, had als

het graf gezwegen. Alsof het nooit was gebeurd. Maar soms waren er geen woorden nodig om een verhaal te vertellen.

Hij woelde met zijn handen door zijn grijzende haar en kneep zijn ogen dicht. Het was niet moeilijk je voor te stellen wat er ging gebeuren. Zijn functie als rechter zou sneuvelen. Daar zou hij – hoewel het moeilijk zou zijn – nog wel mee kunnen leven. Maar in de slipstream van het mediaspektakel dat het zou opleveren, zou Valerie opstappen. Daar was hij zeker van.

Ze zou hem nooit meer willen zien.

Met een laatste blik op de krantenkop beet hij somber op zijn onderlip. Hij wist wat hem te doen stond.